

El Diacrític | Roser Iborra | Actualitzat el 30/12/2016 a les 13:32

Ens emportem el Joan de tornada

Roser Iborra explica en aquest article les sensacions que va viure en el seu viatge a Madrid amb l'autobús de suport a Joan Coma Roura | L'activista i escriptora osonenca compara com ho va viure aquesta setmana amb els viatges al mateix lloc durant els processos judicials oberts als independentistes detinguts el 1992 en l'Operació Garzón'

Tornar davant l'Audiència Nazi-onal de Madrid, el dia 28 de desembre de 2016, em provoca sentiments contradictoris. D'entrada, ràbia i impotència, la mateixa que sentia a la sala blindada on jutjaven Josep Musté i Joan Rocamora, amb una petició fiscal, aquell dia, de vuitanta anys de presó, si no m'equivoco. I d'això ja fa vint-i-cinc anys...

Durant el viatge, a l'autobús, no puc parar de pensar en el nostre Joan Coma en mans de la guàrdia in-civil, i se'm fa un nus al ventre i se m'encarcara, encara més, l'esquena. Només goso compartir aquesta por amb la veu petita, i em convencen que són uns altres temps i que no el tocaran. Que són ximpls, però no tant.

Però, quan vas fent anys, els records pesen com una crosta impossible de desfer. Recordo les trucades als diputats d'Osona, quan el Pep Musté o el Ferran Ruiz estaven en mans de la guàrdia in-civil durant un trasllat. «No sabem on són. Dos o tres de dies de trasllat poden ser dos o tres dies de tortura. I hi ha la llei de fugues. Que no el trobem mort en una cuneta». I els diputats d'Osona trucaven al telèfon que els dèiem, intercedien.

Ara, l'ambient a l'autocar és festiu, malgrat tot. No he de trucar a cap diputat perquè les diputades són a dins, al seient del costat: l'Anna i l'Eulàlia de la CUP. Som gent de totes les edats que compartim ràbia i força. Retrobo el Jesús de La Directa al cap de mil anys, retrobo gent que conec i estimo molt, gent que desconec, sobretot els joves, és clar. Tinc la companyia inestimable del meu germà petit, en Pei, que el fatídic 1992 era poc més que un nen, i de l'Helena, que té records de la presó de porta endins i no pas de porta enfora, com jo, i que m'explica coses que jo no havia sabut mai.

Però som moltes! Aquesta és una gran diferència. Quan arribem, davant l'Audiència ja hi ha gent, entre els quals l'alcaldesa de Vic, regidores, regidors, i me'n torno a felicitar, perquè el 1992 això era impensable. Arriba David Fernández i ens abracem i recordo que ell ja hi era, fa mil anys, i

que devia ser una criatura, també! El David sempre hi era, sempre hi és.

Però la diferència més gran és que ens emportem el Joan de tornada i no l'hem de deixar amb aquesta gent indigna. Em fa molt mal al cor veure'l amb les vambes sense cordons, al Joan. El patiment de la incertesa d'aquests dies, del viatge en mans de l'enemic, es fan visibles als seus peus... En Benet Salellas, l'advocat fill del Sebastià Salellas que ho va ser del Pep Musté, està visiblement content i ens confessa que no acabava de veure clar que ens el puguéssim endur avui, el Joan.

Dos dies més tard, em consta que Joan Coma ja torna a ser al peu del canó. No sé si va tenir temps de comprar a Madrid el cotxet de juguina que va prometre al seu fill petit. Diria que no. Que hauran de fer la carta als reis de mentida.